

κι' ἔπροσκάλει τούς ἀνέμους 'στό μεγάλο του γουδί
νά τούς ξανακοπανίσῃ.

Κι' ἦλθαν ἀνεμοι φυσώντας ἀπό Νότου και Βορρᾶ,
ὁ δὲ Βράχμας 'στό γουδί του τοὺς κοπανίζει γερὰ,
καὶ τοῦ 'φώναζε τάχα πρὶν :
ἀπὸ γουδί τὸ γουδοχέρι.»

Γκάπ και γκούπ Βορρᾶς και Νότος... κατακερχλιαῖς τούς εἶ-
και θαμθόνοι τούς πιστούς, [ναι
τούς δ' ἀνέμους κοπανίσας εὐν τὸν Αἰόλον τούς κλείνει
σ' ἐν' ἀσκή κοπανιστούς,
και 'εἶπὸν νέον τούς χαρίζει τῶν Ναυτικῶν Νικολό
νά τούς ἔχη πάντα κτήμα,
κι' ὅποιον ἀπὸ τούτους θέλει νά τὸν εἶχῃ 'στὸν γυαλό
κι' εἶται ν' ἀρμενικῆ πρῖμα.

Βάρτους τούς ἀφιλοτίμους... γκάπ και γκούπ Βορρᾶς και Νό-
τί τραπίζει νικηφόρον!... τί ξηφανώμα και κρότος! [τος...
Βάλα, νικηταί, νά πούμε 'στῆς Κορδόνας τὴν ἕγερσιν,
γιοῦκα πάλι τοῦ Δραγούμη, γιοῦκα τοῦ Στραθσοῦγρη,
κι' ἄς μὴ μείνουν 'στὰ ποτήρια δὴ σταλαγματικαῖς κρασί
και γι' αὐτόν, ποῦ ρχατῆται 'στῆς Κερκύρας τὸ νησί.

Γεμά σου, Βασιλοκορδόνα,
γεμά σου, Κορδοκορδόνα,
κι' ἂν γιὰ κάμποσαις ἡμέραις σὰς ἔχωσαν σκληρὰ
τῆς θαλάσσης τὰ πελάγη κι' ὄρη τόσα σκιερὰ,
πνεῦμ' ἀόρατον συνδίδει δι' ὀρίων και κυμάτων
τὴν Κορδόνα τῶν τροπαίων, τὴν Κορῶνα τῶν θαυμάτων.

Ἐμαθε κι' ὁ Βασιλιάς μας 'στῆς Κερκύρας τούς λεμῶνας
τούς θεαίμβους τῆς Κορδόνας,
και γιὰ νά ξηγάσῃ 'λίγο τὸ πολὺ του τὸ σικλίτι
ἔκαμε τὴν ἴδια 'μέρα πρώτης τάξεως ζελαρίτι,
κι' ἔπροσκάλει τῆς νήσου τούς ἐξίχοντας φαστήρας
κι' ἦτανε κι' ὁ Μουσιού Τζόρτζης, πρώτος Κόντης τῆς Κερκύ-
[ρας.

Ὁ καθένας ἰσηκῶθ μιαν πρόποσιν νά φέρῃ,
ἔλιγαν και χωρατάδες και κουδίνους σεβερταίς,
κι' ἔγραψε 'στους γύρω τοίχους ἕνα ματωμένο χέρι
τρεις μυστηριώδεις λέξεις, τὸ Θεμελί Μανὲς Φαρῆς.

Ποία συμπόσεις πνευμάτων και συνάντησι χρυσή!...
μὲς 'στῆς Κρήτης τὴν ἀνταρὰ και τὴν κοσμογλασσιὰ
ἔγλυντοῦσε κι' ἡ Κορῶνα 'στῆς Κερκύρας τὸ νησί,
ἔγλυντοῦσε κι' ἡ Κορδόνα 'στὴν δροσάτη Κηρυσσιὰ.

Μὰ κι' αὐτὸς ὁ κύρ Ἀλέκος, ὁ σερὸς καρ-Μινιστρός,
ποῦ πολὺς τὸν παραφέρει τῆς διπλωματικῆς εἰστρος
και ἔρχανει τὸν παρᾶ,
γιὰ τὴν νίκη μὴ χερὰ
ἔγλυντοῦσε 'στὸν Καρᾶ.

Κτύπα πίτζα, νταούλι, και κουδούνα και ροκάνη,
κι' ὁ παγκιέρης μας ἔσοδεύει...
γέρο ὁμάβολος θὰ πάρῃ τὸν ππέτερ και τὴν μάννα
τοῦ Χαμίτ, ποῦ κορδεύεται.

Κύρ Σκουζέ, νὰ σὲ χαρῶ,
σῆμα σύρ τὸν χορῶ,
κύρ Σκουζέ μὲ τὰ σκλόνια,
Θρόνου και Κορδόνας στῶλε,
νὰ χαρῆς τὰ μπαρμπατόνια,
μια νὸτ' ἀκόμη στίλι.

'Ολεῖ και γι' αὐτὸν ἔβιβα,
ὅπου γράφει νόταις στίβια,
κύρ Μινιστρο, κύρ Σκουζέ,
ὄλους πάρα 'στό μαιζέ,
φόβισε και τὸν Σουλτάνο μὲ μὴ μόνη σου πενιά,
μούντζωσε και τούς Μινιστροὺς τοῦ καρκακαπὶ ντουβιά.

Κι' ὁ γαλλικῶν Φασουλῆς, κοκουσοῦρης και βρωμοῦσε,
ποῦ καθένας τὸν γελᾶ τῆς ἡμέρας ἰσχυρός,
βλέπων τούτων τῶν τριῶν τρία σύγγρονα ταουμποῦσα,
σὲ σακνῶντῃ λὲ γκράν ε' ἔσπρη ψιθυρίζει σεβαρός.

Τῆς Κρήτης τὸ μαντάτο κι' ὁ κόσμος ἄνω κάτω.

Και παρῆλθεν ἡ Δευτέρα, κι' ὅταν ἔφαξε κι' ἡ Τρίτη
ἔθυμηθῆκαν τέλος πάντων πῶς ὑπάρχει και μὴ Κρήτη
και πῶς σ' ἀράχτηκαν ἐκεῖ
ὡς τριάντα Κρητικοί.

Κι' ὁ πολὺς Βουλγαροκτόνος μὲ 'στὸ νέο πατατράκα
ἔβγαλε τὴν σακαράκα,
κι' ὅταν μέσα 'στὰ βιβλιὰ
ἔφθασε τὸ βογγητό,
ἔγραψε τοῦ Βασιληᾶ
γιὰ τὴν Κρήτη τὸ και τὸ.

«Βασιληᾶ μου ζηλεμένη, μὲς 'στ' ἀμείρητα καλά μας
προμαντεύω μὲ τὴν Κρήτη πῶς θὰ βροῦμε τὸν μελέθ μας.
Ἐμαθ' ἀπὸ τὸν Γεννάδη
κάπως λυπηρὰ συμβάντα,
και πῶς π' ἦγγαν εἰς τὸν Ἄδῃ
Κρητικοί σχεδὸν τριάντα.

»Βλέπω δὲ πῶς τοῦ Σουλτάνου και συμμάχου μας ταῦτα
δὲν ἰδρῶνον ἀπὸ νόταις τοῦ Μινιστροῦ και χαρτιά,
και προμῆνο νά μοῦ γράψῃς ὅπως κι' ἄλλοτε νά δράσω
και τὸν γείτονα τὸν μέστια νά τὸν κόψω σὰν τὸ πᾶσσο.»

Κι' ἔγραψε κι' ὁ Βασιλιάς μας : Θεοδωρῆ, νὰ σὲ χαρῶ,
βάλε 'στὸ κρασί νεβῶ,
και πρὶν ἔλθω νὰ μὲ δράσης,
κι' ὅπως ὅπως νά περάσης.»

Κι' ἡ Κορδόνα ποῦ βροντᾷ
'στὴν Κορῶν' ἀνταπαντᾷ:
«Βασιληᾶ μου ζηλεμένη,
γιὰ σφαγαῖς καινούριας λένε,
κι' ἰσηκῶθ τὸ λεφσοῦσι νά μοῦ πάρῃ τὸ μβαλό
κι' ὅπως πρῶτα σασπισιμένους κάνω τάχηρα κομμάτια,

είπα τέλος 'στών άσικη τών Ναυτικών Νικολό
 προτάξη τήν άρμάδα ν' άνθρακείη γιά τά μάτια,
 νά τρομάξουν κι' οι μεγάλοι τών Δυνάμεων Μινίστροι
 νά βάλουν 'στών Σουλτάνω χαλινάρι και καπίστρι.

Πάλι τώρα μ' έρορτώθη καθεμιά σαγλομαγάρια
 κι' είς πολέμους μέ καλεϊ,
 και καπνίζουν νύκτα 'μέρα τής άρμάδας τά φουγάρα
 κι' ή 'δική μου κεφαλή.

'Εως τώρα δέν 'γίνθηκαν ξεκοιλιάσματα μεγάλα,
 ά ά σ'άν 'δω ξεκοιλιασμένους κι' άλλους Κρήτας μέ πολλούς,
 έρε πλέον θά προτάξη και τόν στόλο γιά φευγάλα
 ποτί Βουλγαροκτόνος και νταής τής Καρκαλοῦς.

Και κοντά πρὸς τὸ Τσιρτζὸ θά τοῦ 'πὼ νά σταματήσῃ
 καὶ τοῦ Σιάχ τήν κατρίδα μονομιὰ νά βομβάρδισῃ,
 Τσιρτζιώτῃ Βουλευτοῦ
 κι' ἀντικαλοῦ μισητοῦ,
 ὅ γι' αὐτὴν τὴν Μ π ο υ μ π ο υ λ ί ν α κάνει τόσαις ἱστορίαις
 και μεγάλας φασαρίαις.»

Κι' ή Κορώνα μας ξανά

έγραψε 'στών Κορδονά :

Θέωρε Κορδοναρίε, Στρατηλάτα τών στεφάνων
 καί γέρας τών 'Αγίωνν άς σταλή και 'στών Σουλτάνων,
 μεταλλοῦ τούτέστι, πού λαχάριας νά 'δῃ,
 ελατί του και κοτινού περιλάλητον κλαδί.

κατατίθετε και τούτον είς τούς 'Ολυμπιονίκας
 νά σώσετε τήν Κρήτην κι' έίρας προγόνων θήκας,
 μέτς λείφουν κι' ή σκοποῦραι, νά προκλήη πιά κι' ό τόπος,
 έν άνάγκη νά τό πάη ό Σκουζέξ αυτοπροσώπως
 μετανόιας έως κάτω, μέ Μινίστρον τσιρμιόλια,

και μέ γράμματ' από 'μένα,
 κι' όταν ό Χαμίτ κοτινός τού Σκουζέ τά μπαρμπατονία
 θά τόν πάη τρία κι' ένα.

Θέωρε Κορδοναρίε,

'στών Χαμίτ κοτινούς στέλλε,

νά μή σφάξη τούς συμμάχους και νά μήν τούς κοροϊδεύη,
 λέγε δέ και 'στών άρμάδα 'μέρα νύκτα ν' άνθρακείη,
 κι' άς μήν καούουν σούρτα φέρτα τού ποτι Σαιν-Ζουέτ Λεϊτήη...
 ποτε πιά κι' ή Μ π ο υ μ π ο υ λ ί ν α θ' άνθρακείη γιά ταξείδι!

'Ο Θεοδωρής με βλέμμα βλοσυρόν ως τού Σαιζήπουρου Αιρη παραληρόν.

Θ.—'Αγέρα φύσα, μάνικε, τά μάγουλά σου σπάσε,
 ό Θεοδωρή ξεσπάθωσε και τούς άνέμους πιάσε,
 τού Στρατηλάτου βάλτε μου τούς θαλερούς στεφάνους,
 σείσετε γή και θάλασσα πολεμικαίς τρουμπέταις,
 και σείς φακίλιας τού κερανοῦ, πού σχίζει τούς πλατάνους,
 ελάτε κωφάλιστε τής άσπραξ μου μπαρμπατέταις.

Και σὺ τοῦ κόσμου χαλαστή, σὺ πόλεμα κατέβα
 και χίσε μάχηξ ὄργασμέν 'στών γέριχί μου φλέξαι
 και ράγισε τής φύσεως και σπάσε τά καλούπια,
 γιατί και κάλ' οι Κρητικοί μάξ έγιναν κουνοῦπια.
 'Ποῦ, σιμόνουν πρὸς ἐμέ, μοῦ σφιγγουν τόν λαμό,
 ό γέρων ὅμως Παρα-Άηρ τούς διώχνει μέ θυμῆ.

Μακράν, μήν πλησιάζετε μ' αὐταίς τής σκυλοξέσταται
 και κάλιν κάτι σάν βαρὺ μοῦ σφίγγει τούς κροτάφους,
 και κάλιν ξένος δάκτυλος θά μοῦ σκαρώτηξέσταται,
 και κάλιν ξένος δάκτυλος κινεῖ μηχανορράφους.

Μακράν σὺξ λέγω, Κρητικὸί,

